

няли на Христа вмѣсто на Мохамеда, то може всѣки да заключи, каква е била сѣдбата на тия сливенци, които съ копия и стрѣли сѣ защищавали живота си и честѣта на народа си, като граждани и войници. Отъ числото на тия калугери може да се види за послѣденъ пѣтъ мѣнастирското минало на града и броя въобще на тукашнитѣ мѣнастири. Читателтъ ще си припомни, че именно на Кешишликия ще е билъ прочутиятъ мѣнастирь Епикерневъ или главниятъ отъ тия на Сливенската „Малка Св. Гора“. Съ високитѣ стѣни на тоя мѣнастирь ще сѣ били сринати и близкитѣ до него кули, край южното крило на Асѣновското устие. Че всички тия срутини датиратъ отъ момента на фактическото сливенско падане, а не по-късно — слѣдъ окончателното падане на П-ва и колонизирането му съ турци, се види отъ това, че другояче, мѣстното и околно население не биха тъй лесно забравили всички тия сръдне-вѣковни спомени, паметници.

Не изричното пѣкъ споменуване на фактическото сливенско падане и въ тая година (1388), ще се обясни 1) съ обстоятелството, че цѣла Южна България е била и се е считала за турско владѣние още отъ 1370 — 1371 г. и 2) съ това, че въ тоя походъ сръщу Шишмана, като насоченъ единствено сръщу владѣнията му въ сръдня и сѣвероизточна България, сѣ паднали цѣли области, за поединичното изброяване на обсебенитѣ крѣпости въ които хроникитѣ не намиратъ за нужно да се занимаватъ. Прѣвземането на Търново въ 1393 г. не значи само падане на града като градъ, а като столица и синонимъ на понятията: Шишманово царство, България.

Едничкиятъ отъ всички източници, въ който се споменува за падането на Сливенъ, е български, а именно трудътъ на монаха Спиридона, който се сматра като продължителъ на Паисия.¹⁾ Тоя източникъ, колкото и да е интересенъ за насъ, особно като такъвъ, въ който се споменува изрично за сливенското падане, нѣщо което липсва въ чуждитѣ източници и мѣстнитѣ прѣдания, е съ заплетени дати, личности и събития, та и за това не може да се счита като

¹⁾ Ср. изданието на професоръ В. Златарски, София, 1900 (Спиридонъ: исторія во кратецъ о болгарскомъ народѣ — славенскомъ. 1792.).